

CON NGƯỜI LÀ GÌ

Kinh Thánh: Thi thiên 8:1-9

“**1** Hỡi Đức Giê-hô-va là Chúa chúng tôi, Danh Chúa được sang cả trên khắp trái đất biết bao; Sự oai nghi Chúa hiện ra trên các tầng trời! **2** Nhân vì các cừ địch Chúa, Chúa do miệng trẻ thơ và những con đang bú, Mà lập nên năng lực Ngài, Đấng làm cho người thù nghịch và kẻ báo thù phải nín lặng. **3** Khi tôi nhìn xem các tầng trời là công việc của ngón tay Chúa, Mặt trăng và các ngôi sao mà Chúa đã đặt, **4** Loài người là gì, mà Chúa nhớ đến? Con loài người là chi, mà Chúa thăm viếng nó? **5** Chúa làm người kém Đức Chúa Trời một chút, Đội cho người sự vinh hiển và sang trọng. **6** Chúa ban cho người quyền cai trị công việc tay Chúa làm, Khiến muôn vật phục dưới chân người: **7** Cả loài chiên, loài bò, Đến đổi các thú rừng, **8** Chim trời và cá biển, Cùng phàm vật gì lội đi các lối biển. **9** Hỡi Đức Giê-hô-va là Chúa chúng tôi, Danh Chúa được sang cả trên khắp trái đất biết bao!”

Gợi ý bài học Thi thiên 8 là **bài ca ngợi khen đầu tiên trong sách Thi thiên**, đồng thời cũng là một bài ca rất quen thuộc đối với nhiều tín hữu. Theo tiêu đề, đây là Thi thiên của Đa-vít, được viết "cho nhạc trưởng, theo điệu Ghít-tít". Dù chúng ta không biết chính xác "Ghít-tít" là loại nhạc cụ hay làn điệu nào, nhưng điều đó cho thấy Thi thiên này được sáng tác để **toàn thể dân sự cùng hát trong sự thờ phượng**. Điều đặc biệt là câu mở đầu và câu kết thúc hoàn toàn giống nhau: “Hỡi Đức Giê-hô-va là Chúa chúng tôi, Danh Chúa được sang cả trên khắp trái đất biết bao!”

Ở giữa lời ca ngợi ấy là câu trả lời cho một câu hỏi quan trọng: **Con người là ai?** Qua cấu trúc này, Đa-vít dạy chúng ta rằng: **muốn hiểu đúng về chính mình, trước hết phải nhìn lên Đức Chúa Trời**. Chỉ khi nhận biết **Đấng Tạo Hóa**, chúng ta mới **hiểu đúng giá trị và sứ mạng của con người**.

Đa-vít mở đầu bằng lời tuyên xưng: "Hỡi Đức Giê-hô-va là Chúa chúng tôi!" Đây không chỉ là cách xưng hô, nhưng là lời tuyên bố rằng **Đức Chúa Trời là Vua và là Đấng Chủ Tể**. "Danh Chúa" không chỉ nói đến tên gọi, mà còn nói đến **bản tính, uy quyền và sự tể trị của Đức Chúa Trời**. Khi Đa-vít nói: "Danh Chúa được sang cả trên khắp trái đất biết bao", ông không chỉ đang chiêm ngưỡng vẻ đẹp của thiên nhiên, nhưng đang ca ngợi **quyền cai trị vinh hiển của Đấng Tạo Hóa trên toàn thể vũ trụ**. Tiếp đó ông nói: "Sự oai nghi Chúa hiện ra trên các tầng trời." Trong thế giới cổ đại, con người thường tôn thờ trời như thần linh. Nhưng Đa-vít khẳng định rằng **Đức Chúa Trời còn cao hơn cả các tầng trời**. Chính Ngài là Đấng tạo dựng và cai trị mọi sự. Đây là lời mời gọi mỗi chúng ta: **đừng chỉ nhìn xuống** những áp lực dưới đất, **nhưng hãy ngược mắt lên nhìn Đức Chúa Trời đang ngự trên trời**.

Ngay sau khi ca ngợi quyền năng của Đức Chúa Trời, Đa-vít nhắc đến một thực tế đáng buồn: Trong thế giới của Đức Chúa Trời vẫn có những kẻ chống nghịch Ngài.

Đó là những con người kiêu ngạo, cậy sức riêng và dùng quyền lực để áp bức người khác. Nhưng cách Đức Chúa Trời chiến thắng họ lại rất bất ngờ. Ngài không dùng sức mạnh lớn hơn. Ngài dùng: miệng trẻ thơ, trẻ còn đang bú để làm câm miệng kẻ thù. Điều này cho thấy nguyên tắc trong Kinh Thánh là Đức Chúa Trời thường dùng những điều yếu đuối để làm hổ thẹn những điều mạnh mẽ.

Chúa Giê-xu cũng đã trích chính câu Kinh Thánh này khi trẻ em tung hô Ngài trong đền thờ (Ma-thi-ơ 21). Không chỉ lời ca ngợi của trẻ nhỏ, mà cả tiếng khóc cầu xin của người yếu đuối cũng được Đức Chúa Trời lắng nghe. Vì vậy, khi cảm thấy mình nhỏ bé và bất lực, chúng ta không cần tuyệt vọng. Chính trong sự yếu đuối ấy, quyền năng của Đức Chúa Trời được bày tỏ rõ ràng hơn.

Đa-vít ngắm nhìn bầu trời đầy sao. Ông suy ngẫm về: các tầng trời, mặt trăng, các vì sao, cả vũ trụ rộng lớn đều là công trình của bàn tay Đức Chúa Trời. Càng chiêm ngắm sự bao la của vũ trụ, ông càng cảm thấy con người thật nhỏ bé. Ông thốt lên: "Loài người là gì, mà Chúa nhớ đến? Con loài người là chi, mà Chúa thăm viếng nó?" Tuy nhiên, điều khiến Đa-vít kinh ngạc không phải là con người nhỏ bé đến đâu, mà là **Đức Chúa Trời vẫn nhớ đến và chăm sóc con người**. Từ "nhớ đến" không chỉ mang ý nghĩa ghi nhớ, mà còn nói đến **sự quan tâm, yêu thương và chăm sóc cách chủ động**. Từ "thăm viếng" diễn tả hình ảnh Đức Chúa Trời đến gần để chăm sóc con người như một người cha chăm sóc con mình. Vì thế, con người vừa rất nhỏ bé, vừa vô cùng cao quý.

Đức Chúa Trời còn: làm người kém Đức Chúa Trời một chút, Đội cho người sự vinh hiển và sang trọng, giao quyền cai trị công việc tay Chúa làm, Khiến muôn vật phục dưới chân người: Đây là sứ mạng ban đầu Chúa trao cho A-đam trong vườn Ê-đen. Và quyền cai trị ấy không phải là thống trị bằng bạo lực. Đó là sự quản trị theo cách của Đức Chúa Trời: chăm sóc, gìn giữ, phục vụ, nuôi dưỡng sự sống.

Đến Tân Ước, Hê-bơ-rơ chương 2 cho biết **Chúa Giê-xu chính là Đấng hoàn thành trọn vẹn sứ mạng của con người**. Trong Ngài, chúng ta được phục hồi phẩm giá và được kêu gọi tiếp tục sống đúng với chức vụ Đức Chúa Trời giao phó.

Kết luận: Thi thiên 8 kết thúc bằng chính lời ca mở đầu: "Hỡi Đức Giê-hô-va là Chúa chúng tôi, Danh Chúa được sang cả trên khắp trái đất biết bao!" Đó không chỉ là lời kết của Đa-vít, nhưng cũng là lời tuyên xưng mà mỗi chúng ta được mời gọi để tôn vinh Chúa chúng ta. Khi ngược mắt nhìn lên Đức Chúa Trời, chúng ta sẽ không còn mặc cảm vì sự nhỏ bé của mình. Khi nhìn vào Chúa Giê-xu, chúng ta hiểu rằng mình được yêu thương, được nhớ đến và được giao một sứ mạng cao quý. Dù yếu đuối, Đức Chúa Trời vẫn có thể dùng đời sống, lời nói, sự cầu nguyện và sự thờ phượng của chúng ta để bày tỏ quyền năng và vinh hiển của Ngài trên đất.

Áp dụng: Thi thiên 8 nhắc chúng ta rằng giá trị của con người không đến từ khả năng, địa vị hay thành tựu, nhưng đến từ việc chúng ta được Đức Chúa Trời nhớ đến

và giao phó sứ mạng. Mỗi ngày, thay vì chỉ nhìn vào hoàn cảnh hoặc giới hạn của bản thân, hãy tập ngược mắt lên nhìn Đấng đang ngự trên các tầng trời. Khi nhận biết sự vĩ đại của Đức Chúa Trời, chúng ta sẽ hiểu đúng về chính mình và sống xứng đáng với chức vụ Ngài đã trao. Dù cảm thấy mình nhỏ bé hay yếu đuối, hãy nhớ rằng Đức Chúa Trời vẫn có thể dùng môi miệng, lời cầu nguyện, sự ngợi khen và đời sống của chúng ta để bày tỏ quyền năng và vinh hiển của Ngài giữa thế gian.

Câu hỏi áp dụng bài học:

1. Tôi có đang nhìn mình qua hoàn cảnh và khả năng của bản thân, hay qua giá trị mà Đức Chúa Trời đã ban cho tôi ?
2. Tôi có đang sử dụng vị trí, khả năng và quyền hạn của mình để phục vụ, chăm sóc và gây dựng người khác như cách Đức Chúa Trời giao cho tôi không ?
3. Mỗi ngày tôi có thật sự ngược mắt lên nhìn Đức Chúa Trời, ngợi khen quyền tể trị của Ngài và sẵn sàng để Ngài sử dụng đời sống mình làm vinh hiển danh Ngài không?